

4 травня, Саутгемптон

На лайнері нас зустріли дуже гостинно, роздали вітальні пакунки з іменними бейджами, брендowanими ручками, брелоками, купою навчальних матеріалів, а ще там була пляшка води і шоколадка. Спочатку розповідали загалом про судно і про умови роботи, потім дали підписати контракти.

Далі слово взяв головний лікар і почав розказувати про діарею: «Ви знаєте, що таке діарея? Це коли три рази впродовж двадцяти хвилин». Так ми дізналися, що діарея на судні – річ дуже серйозна, бо найчастіше вірусна і може миттєво поширитися, що, в свою чергою, призведе до масштабної санітарної катастрофи. Саме тому руки щоразу треба було мити не менше двадцяти секунд, ретельно намилюючи між усіма пальцями. Тільки за те, що вчасно не відрапортуєш про випадок діареї, можна дістати попередження або й зовсім бути звільненим з компанії.

Згодом до нас підійшли представники *Bar Department*^{*}: помічник бар-менеджера Іво з Болгарії та його підлеглий Кортні з Ямайки, який виявився нашим супервайзером. Іво видав нам по великому жовтому конверту, де було з півтори сотні сторінок про напої, ціни, а також правила для офіціантів і барменів. Сказав, що очікує, аби вже за тиждень ми все це докладно знали. Тоді ж нам видали наші *Crew ID*^{**}, перепустки – з якими можна було виходити без візи і паспорта практично в будь-якому порту. Ще на цю картку можна було класти гроші,

^{*} Відділ барів.

^{**} Ідентифікаційна картка члена екіпажу.

щоб сидіти в інтернеті чи розплачуватись за товари, куплені на борту.

Кортні зробив нам невеличку екскурсію судном, пообідав з нами в їдальні, яка тут називається *Crew Mess*, і показав наші каюти. Він ішов і говорив дуже швидко, було забагато нової інформації та вражень. Дорогу до каюти я, звичайно ж, не запам'ятала, добре хоч знала її номер – 8605. Я довго перепитувала кожного стрічного і хвилин за 10 її таки знайшла.

Батько мені розповідав, що на судні головне – запам'ятати шлях від каюти до місця роботи, а звідти – в їдальню і навпаки. Казав, що йому досі часом сняться кошмари про те, як він блукає тими коридорами і не може знайти вихід.

Пошук шляху до каюти ускладнився ще більше, коли на виході з порту, під час проходження небезпечних ділянок, замикають водотривкі двері. Ці двері ділять судно на сім окремих герметичних частин. Тоді, щоб потрапити до своєї каюти на 1-й палубі з їдальні на 2-й, треба пройти через залу театру на 4-й. Ну а що? – *Safety first!* Крім того, місце роботи в мене не одне, а чотирнадцять – стільки є барів на борту. Три бари на 3-й палубі, два – на 4-й, чотири – на 5-й, один – на 12-й, три – на 14-й і ще один – на 15-й палубі. В будь-який момент супервайзер може послати в якийсь інший бар, і для початку треба знати, як туди дійти.

Поселили мене з дівчиною з Румунії – 31-річною Міхаелою. Вона, як і я, офіціантка бару, але працює вже давно і лише в кав'ярні, бо більше їй ніде не подобається. Її мало хто любить, бо вона гостра на язик

* Безпека передусім.

і може собі це дозволити. Міхаела має дуже дружні стосунки з бар-менеджером, а її найкраща подруга – дружина його заступника. Вона мені відразу пояснила головне правило:

– No men in a cabin. If you want, you can go whenever you want.

– Ok, don't worry.'

Міхаелі подобалося, що я майже непомітна сусідка, а мені – що вона вийшла курити в коридор.

На судні дуже важливо мати адекватного сусіда по каюті, який поважає твій приватний простір, бо цього простору тут у кожного критично мало.

Міхаела поставилася до мене дуже добре, каже, що я нагадую їй її саму, коли вона вперше потрапила на судно. Вона невисока – сантиметрів 150. Її практично не видно з-за барної стійки, тому вижити тут вона могла винятково завдяки своєму характеру. В неї великі карі очі, довгі віії та довге руде фарбоване волосся, зібране в бездоганно охайну гульку. Міхаела вчить мене, як варто поводитися з нахабними офіціантками, щоб не тільки прибирати брудні склянки після їхніх клієнтів, а й самій заробляти гроші.

5 травня, день у морі

Насправді я мала почати працювати ще вчора ввечері, але помічник бар-менеджера Іво змилювався і дозволив почати сьогодні. Я забрала від кравця свої формені штани, які той мав вкоротити. Штани ці без кишень, а це дуже незручно. Нікуди подіти

* – Жодних чоловіків у каюті. Якщо хочеться, можеш іти собі куди завгодно.

– Добре, не хвилюйся.

все те, що постійно має бути при мені в робочий час: ручку, чеки, штопор, ліхтарик, картку офіціанта і ключ від кімнати. Доводиться розпихати їх куди тільки можна, дещо постійно тримаю в руках і на таці.

Мій перший пункт у розкладі – їдальня для гостей. Вона займає більше половини всієї 14-ї палуби, має понад 150 метрів завдовжки й дзеркально однакова вздовж обох бортів. Їжа для гостей тут безкоштовна, а моє завдання – шукати тих, хто хоче випити щось із бару за окрему плату. Я дуже гублюся в цьому місці – забуваю, в кого і де брала замовлення. Одні гості навіть самі вже махали руками, щоб я підійшла. Іншим я ненароком розлила червоне вино на білу поверхню стола. Звичайно, щоразу щиро прошу вибачення, і поки що мені пробачають: «Ну нічого, буває. Їй же, мабуть, не більше 18», – перемовляються гості між собою. Це мене й рятує.

Вечірній пункт розкладу інакший – треба відчиняти інший бар і готувати там усе необхідне: нарізати лаймів, лимонів, ананасів і апельсинів для коктейлів, принести свіжої м'яоти, базиліку, селери, полуниць, малини, чорниці й ожини, засипати три-чотири відра льоду в льодову машину, розставити різні види склянок у певному порядку і ще поробити все, про що попросить бармен. Попервах із цим усім мені допомагає Сергій з Миколаєва, офіціант.

Бармен – філіппінець Кванчо. Йому років 50, і він працює в компанії вже добрих два десятки років, а може й більше. Кванчо дуже любить свою роботу, і він справді хороший бармен. До келихів і склянок